

ства і приведення відомчої нормативно-правової бази у відповідність з ним.

- Розробка і прийняття стратегії стресостійкості держави як складової частини національної безпеки. З цією метою необхідна розробка відповідної концепції формування стресостійкості органів внутрішніх справ, в рамках якої повинні розроблятися програми, плани дій в різних умовах.

- Удосконалення системи підбору, розвитку та професійної підготовки кадрів органів внутрішніх справ, органів управління, управлінських колективів.

- Морально-психологічна підготовка особового складу до дій в умовах стресових чинників, які розглядалися вище. Для формування умінь і навичок виконання задач в подібних умовах необхідно моделювати стресові фактори під час навчальних тренувань.

- Створення, своєчасне оновлення системи ресурсного забезпечення, матеріального стимулювання співробітників.

Таким чином, діяльність працівників поліції повсюдно - як в повсякденних, так і в особливих умовах - пов'язана з екстремальними ситуаціями. Тому формування стресостійкості працівників поліції є вимогою сучасності і необхідно для ефективної реалізації завдань і функцій, покладених на них.

1. Бандурка О.М. Екстремальна юридична психологія в діяльності персоналу органів внутрішніх справ України : науково-практич. посібник / О.М. Бандурка, В.С. Венедиктов, О.В. Тімченко, В.Є. Христенко. – Х. : НУВС, 2005. – 319 с

2. Доценко В.В. Психологічні ресурси стресостійкості майбутніх правоохоронців. Право і безпека. 2017. Вип. 3. С. 14-20.

3. Лефтеров В.О. Дослідження використання психотренінгових технологій у особисто-професійному розвитку працівників правоохоронних органів // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – Київ, 2009. - № 23 – С. 40 -41

Мошкаріна А.Я., курсантка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Резворович К.Р., к.ю.н.,
завідувачка кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ОСІБ З ВАДАМИ ВОЛІ

Зміст права є однією з основних правових категорій поряд з його сутністю і формою. У змісті права «Безпосередньо виявляється конкретне призначення, спрямованість, мета даної правової системи». Включаючи в себе соціа-

льні, вольові та власне юридичні початку, категорія змісту дозволяє комплексно досліджувати процес і результат відображення в праві потреб регульованих суспільних відносин, інтересів учасників правотворчості і правореалізації шляхом їх опосередкування через суб'єктивні юридичні права і обов'язки.

Очевидно, що даний ракурс наукових досліджень набуває особливої актуальності в контексті сучасних проблем цивільно-правового регулювання, пов'язаних з формуванням нового типу майнових відносин, оптимізацією співвідношення приватно-правових та публічно-правових інтересів учасників цивільного обороту, створенням сприятливого режиму для прояву їх ініціативи і відповідального ставлення до своїх обов'язків.

Комплексний підхід до використання наукових методів дозволив всебічно дослідити правовідносини, що виникають у зв'язку із завданням шкоди особами з вадами волі (малолітніми та неповнолітніми дітьми, обмежено дієздатними та недієздатними особами, які в момент завдання шкоди не розуміли значення своїх дій та не могли керувати ними) та визначити особливості цивільно-правової відповідальності в деліктних зобов'язаннях, де в якості безпосереднього заподіювача шкоди виступають такі особи.

Питання юридичної відповідальності активно досліджуються науковцями багатьох галузей права, що зумовлене перш за все тим, що головним завданням юридичної відповідальності є захист прав та законних інтересів учасників тих чи інших суспільних відносин.

Вже довго у юридичній літературі триває дискусія з питання визначення цивільно-правової відповідальності та її характерних ознак. У найбільш загальному вигляді маємо таку картину: цивільно-правова відповідальність – це санкція або ж реалізація санкції за порушення цивільного законодавства (О.С. Іоффе) [1].

Використання правових звичаїв як форми цивільного права обумовлює розширення можливостей приватно-вольового фактора в опосередкування його соціального змісту. Юридичне опосередкування потреб економічного обороту в нормах правових звичаїв характеризуються меншим ступенем формальної визначеності, загальнообов'язковості, ніж в нормативно-правових актах, що створює сприятливий правовий режим для забезпечення автономії волі і майновій самостійності суб'єктів. У той же час значний діапазон термінологічного закріплення цієї форми права в Цивільному кодексі ускладнює її пряму дію в процесі реалізації цивільних прав і обов'язків.

А от Б.І.Пугінський переконує, що цивільно-правова відповідальність може бути реалізована в безспірному, або ж непозовному порядку, і навіть добровільно покладена на себе боржником через сплату суми неустойки чи збитків стороні, що є потерпілою, і це не змінює її державно-примусового характеру.

Особливостями цивільно-правової відповідальності є її майновий характер: майно стягується на користь потерпілої сторони; має компенсаційну природу, тобто спрямована на те, аби потерпілому було відновлено пошко-

джене майно.

Відшкодування заподіяної шкоди у грошах чи іншій формі, превентивну, або виховно-попереджувальну, і репресивну (каральну). Цей перелік доповнюють ще й інформаційною, або сигнальною, яка розкриває відповідальність із позитивної сторони та полягає в тому, що встановлення у цивільному законодавстві цивільно-правової відповідальності спрямовує інших учасників до відповідної поведінки [3].

Деякі юристи-цивілісти каральну функцію вважають невластивою цивільно-правовій відповідальності. Але таке тлумачення не є істинним, бо цивільно-правова відповідальність виконує всі три зазначені функції [2].

1. Харитонов Є.О. Цивільне і сімейне право України: Навч.-прак. посібник. / За ред. Є.О. Харитонova, А.І. Дрішлюка. – Х. : Одиссей, 2003. – 640 с.

2. Єрмолін В. До питання про співвідношення понять виконавчої влади і державного управління. Право України. 2002. № 9. 29–32 с.

3. Стефанчук Р.О. Цивільне право України: Нав. пос. – К. : Прецедент, 2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ebk.net.ua/Book/law/stefanchuk_tsivpu/part3/.

4. Лов'як О.О. Нормативно-правове забезпечення відшкодування шкоди, завданої органами внутрішніх справ: монографія / За заг.ред. професора В.С. Гопанчука. – К. 2011. – 228 с.

Нальотова А.К., студентка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ НА ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Дослідженню проблем антикризового управління на підприємствах присвячено багато робіт вчених-економістів. Не дивлячись на значні досягнення в формуванні методів, принципів, систем антикризового управління на підприємствах які ґрунтуються на наукових дослідженнях і накопиченому досвіді, залишається багато невирішених питань. Висока імовірність виникнення і розвитку кризи в процесі діяльності будь-якого підприємства зумовлює необхідність здійснення спеціалізованого антикризового управління. Останнім часом цей термін набув значного поширення, однак розуміння сутності цього напрямку управління, його змісту, особливостей, теоретичного підґрунтя ще знаходиться на стадії формування. Це спричинює різні підходи та тлумачення, нетотожність оцінок окремих базових положень.

Зважаючи на те, що точний переклад слова «crisis» означає – «перелом», crisis management – це управління найбільш кризовими («переломни-